

Slăbiciunea ta ar trebui să te conducă la Dumnezeu

Paul Washer

illbehonest.com/romana

Am obosit să aud creștini care îmi spun: “Frate Paul, sunt așa de slab.” Spui: “Frate, când ai început să vorbești ai mărturisit că ești slab. De ce nu putem spune și noi aceasta? Ei bine, vreau să înțelegi fraza, mărturisirea mea, în contextul ei.

Mai întâi, tu nu ești slab, și o pot dovedi. În ultima săptămână, cât de mult timp ai petrecut insistând să Îl cunoști pe Dumnezeu și Cuvântul Său, și în rugăciune; știind că fără ajutorul Lui și fără lucrarea Lui în viața ta, nu vei reuși să biruești? Oh, vezi, e chiar ușor să spui “Sunt așa de slab.” Dar problema ta nu este că ești așa de slab, ci că te crezi puternic. Și pot dovedi acest lucru doar privind la viața ta devoțională. Înțelegi? Problema nu este că suntem prea slabi. Problema este că nu ne recunoaștem slăbiciunea. Înțelegi? Din această cauză, marii oameni care au fost folosiți mult de Dumnezeu în istoria Creștinătății se pare că au avut acest lucru în comun: și-au recunoscut slăbiciunea.

Iată ceea ce aș vrea să înțelegi și este așa de important. Slăbiciunea nu este o piedică în calea puterii, ci este catalizatorul puterii spirituale. Problema este o atitudine greșită față de slăbiciune. Deci în primul rând trebuie să recunoști că fiecare dintre noi este slab. Tot ce ne este cerut în Noul Testament este absolut imposibil de îndeplinit pentru om. Așa deci. Acum toți suntem la același nivel. Eu, tu, Spurgeon, John Piper, noi toți. Fiecare dintre noi este slab. De acum nu mai poți folosi slăbiciunea ca scuză, pentru că fiecare dintre noi e slab. Nimeni nu se poate descurca pe cont propriu. Nimeni. Așa deci, suntem slabi. Întrebarea este: ce putem face?

Mulți oameni rostesc cuvântul “slăbiciune”, pentru că este specific creștinilor să spună: “Sunt slab.” Alții găsesc convenabil să folosească această frază. De ce? Pentru că ei cred că o pot folosi ca scuză pentru păcatele lor. “Păi, sunt slab. Toți suntem slabi.” Dar, de fapt, recunoașterea slăbiciunii ne conduce la Dumnezeu - urgent la Dumnezeu! Cheia este să credem că El este fântâna care spune că este. Că El este Sursa și Ajutorul care spune că este. Că El are resurse nelimitate. Că El nu ne dă cu măsură, ci cu mână largă ceea ce ne este necesar. Deci, de fapt, problema ta este ca nu îți înțelegi slăbiciunea. Sau, poate recunoști că ești slab, dar rămâi în slăbiciunea ta. Ideea e că slăbiciunea ar trebui să te conducă la Dumnezeu de fiecare dată! Aici, însă, intervine o problemă. Să ne gândim la faptul că inima ta te condamnă și Satan te condamnă pentru slăbiciune.

De exemplu: am discutat mult timp cu o fetiță deosebită, ieri seară. Ea își recunoștea slăbiciunea. Își recunoștea neputința. Își recunoștea păcatul. Recunoștea că existau anumite ispite în viața ei pe care nu le putea birui acum. Dar iată problema ei: își vedea păcatul, dar datorită lucrării celui rău și câteodată datorită inimii sale care o condamna, se acuza mereu când păcătuia, și se gândea: “De data asta nu poți merge la Dumnezeu. Nu poți merge mereu la El când greșești. Ai păcătuit ieri, te-ai pocăit și ai cerut iertare; astăzi ai păcătuit în același mod. Dacă te duci iar la El, ești o ipocrită. Tu nu Îl apreciezi pe Dumnezeu. Tu nu ai o părere înaltă despre El. Ce crezi tu, că Dumnezeu iartă așa de ușor pe oricine?”

Nu așa ne comportăm și gândim și noi? Dacă facem un păcat pe care îl mai făcusem și altă dată, și pen-

tru care deja ne pocăisem, credem că trebuie să începem să ne acuzăm pentru ceva vreme, cel puțin câteva zile și credem că trebuie să ne câștigăm meritul de a veni iar înaintea Lui. Pentru că de fapt gândim: “Dacă cer iertare de fiecare dată când greșesc, imediat, nu doar mergând și cerând iertare, ci și așteptând să fiu iertat, nu sunt eu ipocrit? Nu înseamnă asta că îl subestimez pe Dumnezeu?” Nu! Ci înseamnă că ești biblic!

Asta ar trebui să facă din noi sărăcia în duh. Dar sper că nu predic asta unor oameni nemântuiți care obișnuiesc să vină la biserică și care vor spune: “Uau, dacă Dumnezeu este așa de bun, voi păcătui mereu și apoi doar îmi voi cere iertare.” Sper că nu vorbesc unor astfel de oameni. Sper că vorbesc unor creștini adevărați care vor să crească în asemănarea cu Domnul; care atunci când sunt neputincioși, când sunt slabi, când descoperă că fac iar același păcat, sunt triști și așteaptă ajutorul Lui. Poate citesc mult din Biblie câteva zile, se roagă mai mult, îi arată lui Dumnezeu că sunt sinceri înainte să meargă să ceară iertare. Nu, nu așa se procedează!

Una dintre cele mai mari bucurii ale vieții mele este ca, după ce descopăr că am făcut iar același păcat, primul lucru pe care îl fac este să alerg la Hristos. Nu ca un cerșetor și nici gândind: “Uite-mă, ar trebui să mă nimicești”, nu! Mă agăț de Hristos, spunând: “Cred promisiunile Tale! Sunt într-o altă Împărăție. Sunt liber. Sunt un sfânt; am fost mutat din Adam, de sub condamnare și de sub lege.

Totul a fost achitat pe acea cruce, când Hristos a murit. El cunoștea păcatele pe care le voi face! El a iertat totul! SUNT LIBER!” E absoult spectaculos.